

ОГНИЩАНИ

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ
АЛЬМАНАХ

Броварі
АНФ ГРУП
2017

УДК (821.16+061.237-057.87)(059)

ББК 84(4)+74.200.584-7

О-38

ISBN 978-617-7252-04-6

Книга «Огнищани» — плід тридцятирічної праці дитячого творчого літературно-мистецького колективу — гуртка юних шанувальників художнього слова «Горислово» (до 2006 року — клуб юних любителів поезії «Пролісок») Будинку дитячої та юнацької творчості м. Броварів. Вона увібрала в себе твори, написані юними літераторами на території Броварського краю трьома східнослов'янськими мовами: українською, російською та білоруською.

Книга складається з двох розділів: «Твори 1986-1996 р.р.» та «Твори 1997-2016 р.р.». Автори книги (поети, прозаїки, початкуючі науковці-літературознавці, декламатори) понад 100 разів ставали дипломантами та лауреатами конкурсів — від регіонального до міжнародного рівнів. За свою працю вони нагороджувались дипломами, грамотами, цінними подарунками, путівками до дитячо-юнацьких таборів відпочинку, в тому числі і до Міжнародного табору «Артек». У книзі також вміщені матеріальні свідчення творчого шляху колективу: фотографії авторів — нинішніх і колишніх вихованців, копії дипломів, оригінали творів, публікації у пресі.

Книга «Огнищани» згодиться будь-кому, хто любить літературну творчість, зокрема, — поезію. Та, найперше, — вона стане у пригоді учням, студентам, учителям та, зрештою, — усім, хто небайдуже ставиться до мистецтва Слова.

ОГНИЩАНИ: Літературно-мистецький

альманах. / За ред. М.М. Шмаля — Броварі:

ТОВ «АНФ ГРУП», 2017. — 224 с.: кольорове фото

ISBN 978-617-7252-04-6

© Михайло Шмаль, упорядник

Творчий колектив гуртка юних шанувальників художнього слова «Горислово» складає сердечну подяку усім небайдужим людям, що сприяли його роботі протягом тридцятирічного періоду діяльності та надали допомогу у виданні книги «Огнищани»:

Ігорю Васильовичу Сапожку,
Броварському міському голові;
Ларисі Миколаївні Виноградовій,
заступнику міського голови з гуманітарних питань;
Оксані Миколаївні Мельник,
начальнику управління освіти і науки Броварської міської ради;
Валентині Зіновіївні Павлученко,
директору Будинку дитячої та юнацької творчості м. Броварі;
Ользі Сергіївні Микитюк,
методисту БДЮТ, яка, керуючи позашкільним закладом
у 1979-1998 р.р., сприяла відкриттю гуртка
та постійно підтримувала його діяльність;
Наталії Леонідівні Ошкало,
головному бухгалтеру управління освіти і науки
Броварської міської ради;
Петру Івановичу Микитюку,
начальнику Броварського районного відділення
ПАТ НАСК «ОРАНТА»;
Михайлові Івановичу Дударю, голові правління ВАТ «БЗБК»;
Марії Григорівні Овдієнко та Валентині Олександрівні Ковалівській,
керівнику і секретарю Броварського літературно-мистецького
об'єднання «Криниця»;
Олександрю Високому, поету,
керівнику літературно-мистецької асоціації «Пролісок»;
творчому колективові видавництва «АНФ ГРУП»: керівники –
Надія Михайлівна Дудик та Артем В'ячеславович Євтихевич;

поетам і журналістам:

Дмитру Васильовичу Павличку, Дмитру Андрійовичу Головку,
Анатолію Мілентійовичу Зубарю, Сергію Феодосійовичу Приступку,
Василю Миколайовичу Глушку, Володимирі Івановичу Дем'яненку,
Надії Григорівні Гамалій, Наталії Миколаївні Гоменюк, Аллі Олексіївні
Усенко, Кірі Олександрівні Ісаєвій;

директорам та учителям броварських шкіл:

Людмилі Петрівні Ярич, Ларисі Олексіївні Нетребі, Ользі Максимівні Козленко, Тамарі Євгеніївні та Олександрю Віталійовичу Мажугам, Григорію Йосиповичу Васюку, Галині Олександрівні Вечкановій, Галині Степанівні Корчинській, Наталії Василівні Химич (м. Київ), Наталії Володимирівні Богачевській, Валентині Іванівні Марцинкевич, Євгенії Василівні Матвійчук, Наталії Федорівні Лизі, Клавдії Сидорівні Рулінській, Зінаїді Миколаївні Білоградовій, Вірі Петрівні Ткаченко;

батькам вихованців:

Анатолію Васильовичу Олексієнку (голови батьківського комітету «Горислова») та Олені Володимирівні Олексієнко, Надії Всеволодівні та Павлу Миколайовичу Лецикам, Аллі Григорівні та Миколі Васильовичу Шевкунам, Тетяні Григорівні та Леоніду Васильовичу Радкевичам, Людмилі Василівні Пожар, Ганні Миколаївні та Альберту Пилиповичу Шадам, Наталії Євгеніївні та Ярославу Володимировичу Сергам, Людмилі Олександрівні та Олегові Вікторовичу Соколам, Тетяні Михайлівні та Віталію Дмитровичу Заваженкам, Людмилі Іванівні та Василю Андрійовичу Волощукам, Тетяні Григорівні та Богдану Миколайовичу Набокам, Світлані Дмитрівні та Іраклі Гурамовичу Шенгеліям, Руслані Петрівні Андрошук та Анатолію Володимировичу Неху, а також іншим батькам дітей, які активно допомагали і допомагають творчому колективу, підтримують дітей та керівника у їхній праці.

ОГНИЩАНИ УКРАЇНСЬКОГО ДУХУ

*Нема доброго дерева,
Що родило б злий плід,
Ані злого дерева,
Що родило б плід добрий.*

Євангеліє від Святого Луки, 6:43

На початку лютого 1986 року у тодішньому Будинку піонерів та школярів м. Броварів (нині — Будинок дитячої та юнацької творчості) сталася доволі рядова подія — розпочав діяльність клуб юних любителів поезії «Пролісок». Разом з тим, організатор творчого колективу ставив перед собою благородну мету — налагодити в школах не тільки пошук дитячих талантів у царині поезії, а й посередництвом мистецтва слова розвивати в дітях художньо-естетичні смаки, виховувати в них повагу до рідної мови і культури та мов і культур народів світу. Одним з напрямків роботи клубу стало також вивчення і популяризація кращих досягнень літераторів Броварського краю. Приємно зауважити, що вже на перших порах до колективу прийшли десятки дітей, багато з яких стали потім гордістю не тільки клубу, а і закладу та рідного міста.

Діяльність літературного колективу це не тільки навчання, концертна діяльність, участь у фестивалях та конкурсах, а й десятки питань організаційного та фінансового характеру, які можна вирішувати тільки за позитивного сприяння керівництва позашкільного закладу. І тут клубу «Пролісок» дуже поталанило. Творчий колектив створювався, коли закладом керувала перший його директор Микитюк Ольга Сергіївна. Вона немало посприяла його становленню своїм лояльним ставленням до потреб і проблем клубу, надавала керівникові режим оптимальної організації праці, виділяла придатні для роботи приміщення в самому закладі (варто зауважити, що у восьмидесятих роках дитячих колективів було удвоє-втричі більше і багато з них змушені були працювати на базах шкіл, що часто створювало для них масу проблем), всіляко підтримувала керівника під час його навчання в університеті. Великого розвитку уже гурток «Горислово» зазнав за керівництва нинішнього директора Будинку дитячої та юнацької творчості Валентини Зіновіївни Павлученко. Досить зазначити, що за останні десять років його практична діяльність значно розширилась а скарбничка перемог подвоїлась. З камерного поетичного клубу він зріс до багатовекторного літературно-мистецького колективу, де діти отримують допомогу практично в усіх галузях, пов'язаних з мистецтвом слова. Сам же керівник колективу за безпосередньої підтримки директора закладу став переможцем Всеукраїнського конкурсу на кращу методичну розробку з науково-технічної та художньо-

естетичної творчості серед педагогів позашкільних навчальних закладів України та відмінником освіти України.

У чому ж полягає унікальність такого дитячого творчого об'єднання? Перш за все, гурток дає можливість уже в юному віці розкрити природні літературні задатки дітей. Багатолітня практика роботи з літературно-обдарованими дітьми засвідчила, що хист до слова часто прокидається в дитині дуже рано і більш-менш вчасно надана допомога може гарантувати справжній літературний успіх ще в шкільні роки. Захоплення літературою, мистецтвом декламації таке ж природне явище, як і інші сфери людської діяльності, хіба що менше масове, аніж, скажімо, танці. Тож, діти мають можливість отримати певну допомогу у пошуках свого місця у житті. Треба тільки при цьому уникати крайнощів і підходити до справи з психологічно обґрунтованими важелями, не забуваючи про вікові особливості дітей.

Сьогодні гурток юних шанувальників художнього слова «Горислово» відвідують діти і молоді люди віком від 4 до 20 років. Кожен з них намагається розкрити свої уподобання, реалізувати найпотаємніші прагнення: менші навчаються читати гуморески, байки, драматичні та прозові твори, а для старших основним заняттям завжди залишається власна творчість — поетична і прозова.

За час тридцятирічної праці творчого колективу його вихованці десятки разів ставали переможцями та дипломантами майже тридцяти конкурсів і фестивалів різного рівня, 12 з них отримали 16 дипломів найвищого ґатунку у всеукраїнських та міжнародних творчих змаганнях.

Серед найуспішніших вихованців усіх часів — поетів і прозаїків — можна назвати Юлію Чечко, Олену Новак, Олега Жерибора, Максима Лижова, Євгена Черняка, Юлію Шелудько, Світлану Шульгу, Анастасію Кириченко, Марію Зарінову, Максима Самчика, Ірину Ковальову, Наталію Самчик, Ольгу Пожар, Тетяну Сокол, Ольгу Лещик, Анну Крисальну, Аллу Марковець... Цей список має продовження — немало лепту у розвиток колективу внесли й інші діти, які з притаманним юності завзяттям захоплювались мистецтвом Слова.

Першим же до скарбнички ще поетичного клубу потрапив диплом І-го ступеня Олега Жерибора за перемогу на обласному фестивалі «Таланти твої, Київщино!» у 1992 році. А найбільший ужинок перемог — на рахунку Юлії Чечко, Максима Лижова, Максима Самчика, Ольги Пожар, Тетяни Сокол, Ольги Лещик — загалом більше 40 дипломів різного ґатунку. Багато вихованців за перемоги на фестивалях і конкурсах були нагороджені грошовими преміями, цінними подарунками, путівками до престижних дитячих таборів відпочинку. Найбільше ж поталанило Максиму Лижову — він декілька разів відпочивав у «Молодій гвардії» та в «Артеку».

У пресі опубліковано немало поетичних та прозових творів, журналістських матеріалів юних шанувальників слова. Декілька разів вони виступали на обласному та Всеукраїнському радіо. Вихованці колективу щороку беруть участь у заходах зі вшанування пам'яті Т.Г. Шевченка у парку його імені у Броварях, виступають у концертах, на семінарах, творчих звітах тощо.

За матеріалами поетичної творчості вихованців гуртка у 1997 році видана збірка «Світе ясний», до якої увійшли твори 32 митців поетичного слова. З якогось моменту для вихованців колективу стало традицією продовжувати удосконалюватись поетичному мистецтву у колі більш досвідчених колег по перу у Броварському літературно-мистецькому об'єднанні «Криниця». Тож, багато хто з них став автором альманахів об'єднання — власне «Криниці» та «Незглибимої «Криниці». Молодими літераторами власноруч та за сприяння керівника «Криниці» Марії Григорівни Овдієнко видано декілька поетичних книг, в тому числі, у 1996 році опублікована книга Максима Лижова «Повінь душі», якому на той час зазедве виповнилось 13 років. А вперше твори вихованців клубу «Пролісок» було оприлюднено у 1988 році у районній газеті «Нове життя» під назвою «Знайомтесь, молоде пагіння!» з невеликою, але теплою передмовою журналіста і поетеси Валентини Ковалівської. На обласний рівень колектив вийшов на шпальтах газети «Молода гвардія» у 1990 році з підбіркою віршів у рубриці «Поетична перервочка».

І ось, нарешті, підготовлено альманах «Огнищани», задуманий керівником колективу не тільки як підсумок тривалої діяльності колективу, а і як свідчення нев'яучого інтересу і любові до літературно-мистецької творчості серед підростаючого покоління Броварського краю. Він увібрав у себе майже 400 поетичних, прозових і наукових творів, а також фото та інші матеріальні свідчення праці колективу за роки діяльності.

Отримання Україною незалежності на початку дев'яностих років минулого століття, нові акценти у розвитку українського суспільства внесли корективи і в діяльність дитячого колективу. На зламі тисячоліть почались пошуки нових форм і можливостей для його подальшого розвитку. У 2006 році, розширивши свої функції згідно із новою програмою, колектив прибрав назву гуртка юних шанувальників художнього слова «Горислово». Тепер більшого значення стало надаватись не тільки виявленню літературно-обдарованих дітей та дидактичними засобами підтриманню в них інтересу і любові до обраної справи, а і навчанню їх уміти аналізувати свої твори, засобами мистецтва декламації та мистецтва театру озвучувати зі сцени. Більше часу стало відводитись практичним вправам. Безпосередньо у класі вихованцями разом з керівником написано сотні навчальних віршів та прозових мініатюр, які стали наочними прикладами для подальшої творчості. Без зайвих амбіцій,

треба визнати, що за довгі роки праці поряд з вихованцями підвищувалась педагогічна та творча кваліфікація і їхнього наставника.

Зросли і результати праці — в наступні роки чи не щорічно по декілька вихованців почали здобувати перемоги на різних літературних змаганнях (і, зауважимо, — виключно на безкоштовній основі!). Причому, творча палітра уподобань дітей значно розширилась. Так, дев'ятирічний Максим Самчик став переможцем Всеукраїнського конкурсу «Таланти багатодітної родини» як декламатор та лауреатом Всеукраїнського літературно-мистецького конкурсу «Диво калинове» ім. Дмитра Білоуса як поет; Анастасія Кириченко — переможницею конкурсу «Диво калинове» як прозаїк; Ольга Лещик переможцем Всеукраїнського літературно-мистецького конкурсу «Я гордий тим, що українець зроду» та три роки поспіль володарем дипломів III, II і I ступенів Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів — членів Малої академії наук України (обласний етап). Молоді майстри художнього слова Максим Самчик, Ольга Постолюк та Владислав Високий пов'язали своє життя зі сценічно-театральним мистецтвом. Гордісно і за перемоги прозаїків в обласному етапі Всеукраїнського літературно-мистецького конкурсу «Вірю в майбутнє твоє, Україно!» Анни Крисальної та Алли Марковець, які отримали, відповідно, дипломи II та III ступеня.

Годилося б тут згадати і лауреатів «Горислова» різних конкурсів у галузі декламаторського мистецтва — Катерину Бондар, Андрія Турчика, Сергія Аношенка, Дмитра Ніконова, Олександрю Лосеву, Олексія Луценка, Наталію Самчик, Ольгу Лещик, Іллю Мозгового, Софію Гльозу, Анастасію Юзікову, Ірину Лещик, Анну Крисальну, Валерію Радкевич, Антона Олексієнка, Анастасію Набоку, Анастасію Нех та інших. Колектив здійснив декілька поетичних постановок за творами відомих поетів: Д.Павличка, Л.Забашти, М.Пригари, С.Єсеніна, П.Глазового. Знаменною для колективу стала поетична композиція за віршами українських поетів, присвячена пам'яті загиблих на фронтах Другої світової війни, що протягом трьох травневих тижнів 2011 року звучала на броварському телеканалі «Екта». У 2008 році, озвучивши підбірку віршів свого керівника, творчий колектив успішно захистився на обласному семінарі слухачів ООЗО (обласного опорного закладу освіти).

Та все ж, — основною діяльністю дитячого колективу гуртка «Горислова» була і залишається поетична творчість. Цьому надається пріоритет і при черговому наборі дітей до колективу. Адже, поетичний дар — чи не найдивовижніший із усіх мистецтв, пов'язаних зі Словом. Треба визнати, що нині річечка поетичної творчості серед школярів помітно звузилась, тим приємніше буде відзначити, що у 2015 році лауреатом Всеукраїнського літературно-мистецького конкурсу «Я гордий тим, що українець зроду» стала ще одна вихованка «Горислова», восьмикласниця Броварського НВК Анна Тугай.

По-різному складається подальша доля вихованців колективу. Та радує, що багато з них обирають і професії, дотичні до мистецтва слова, — журналіста, учителя української мови і літератури, бібліотекаря, редактора тощо.

Дуже цікавою бачиться мені, як керівнику, інформація про те, якими шляхами діти потрапляли до колективу. Інколи я сам знаходив цих дітей, інколи мені їх «здавали» вчителі чи приводили батьки. Вони були різні за обдарованням, але їх об'єднувала одна спільна риса: залюбленість — ймовірно, навіть, на генетичному рівні! — у поезію. Вони приходили на заняття з новими загальними зошитами, наклеювали на їхніх сторінках вирізки із журналів, розфарбовували їх кольоровими олівцями. Видно було, що заняття поезією для них — справжнє свято. Я, звісно, прагнув вивести усіх дітей на максимальний рівень творчості: навчити їх версифікації, умінню творити образ, філософськи мислити. Коли це вдавалось, ми раділи успіху дитини усім колективом. Детальніше про те, як відбувалось навчання, я описав у праці «Аспекти роботи з поетично-обдарованими дітьми». Скажу тут лише одне: я завжди намагаюсь стати з дитиною на одну сходинку, іти від її обдаровання, від її душі. А ще — ніколи не ставлю поганих оцінок. Така делікатність пов'язана з тим, що дитяче захоплення не завжди буває адекватним таланту, проте, відомо, що працелюбні люди часто досягають більших результатів, аніж обдаровані, але бездіяльні. І ще — хто може взяти на себе сміливість на самому старті, так би мовити, творчого шляху виносити молодій людині негативний вирок?

Продовжуючи розповідь про пошук талановитих дітей, відзначу, що чи не в кожному випадку є своя оригінальна історія. Так, Оксану Щербань рекомендувала керівник гуртка БПШ* В.П. Пономаренко. Дівчинка мешкала у віддаленому старому районі міста, тому частенько після занять доводилося проводити її додому. Юлію Чечко «передала» мені учителька біології СШ № 8 З.М. Білогородова, з Євгеном Черняком нас познайомила учителька математики СШ № 7 Є.В. Матвійчук. Євгенко приніс на перше заняття декілька віршів, та лише в одному з них мені сподобалось два рядочки, але вони були виписані так яскраво і самобутньо, що не було сумніву: перед тобою юна поетична натура. Згодом він став дипломантом обласного фестивалю дитячої творчості «Таланти твої, Київщино!» та переможцем обласного етапу Всеукраїнського літературно-мистецького конкурсу «Вірю в майбутнє твоє, Україно!», а потім, у віці 13 років, переміг в обласному дитячому очно-заочному конкурсі Пушкінської поезії, який спочатку задумували як міжнародний, але все на цьому і зупинилося. Та, попри все, думається, ні у кого не виникне сумнівів щодо здібностей цього юнака — Євген Черняк став гордістю не тільки дитячого поетичного колективу, а і рідного міста та столичної області.

Дуже цікавою бачиться історія «відкриття» Максима Лижова. Цей юнак ще до 13-річного віку досяг у поезії видатних успіхів (не побоюсь цих слів!), тому хочеться бодай в декількох словах сказати, з чого він починався як поет. 1993 року його, чи не найобдарованішого донині з усіх молодих броварських поетів, керівнику тодішнього клубу «Пролісок» вдалося знайти під час здійснення так званої «творчої Одиссеї» по школах у п'ятому класі Броварської СШ № 10. Інтрига цього моменту полягає в тому, що за рік перед цим його батько, за порадою педагога БТШ К.С. Рудінської, уже приводив хлопця до гуртка. Тоді Максимові заледве виповнилось 9 років, та він уже мав п'ять шкільних зошитів віршів — «складав» їх з п'яти років. Доки не навчився писати, їх записували батьки.

Звичайно, кількість його віршів вразила, але твори були ще малоодсконалими як за формою та образною системою, так і за змістом. Тому домовились, що будемо працювати, удосконалюватись. Та гордий Максим більше жодного разу не прийшов на заняття. І ось, волею долі, я опинився у Максимовому класі. На моє запрошення відвідувати гурток в класі піднялось більше десятка дитячих рук. Не було поміж них лише Максимової, допитливі і трохи винуваті, як мені здалося, очі якого я запримітив серед однокласників. Склалося навіть враження, що була б можливість, він би в ту мить навіть сховався від мого погляду. Тоді, мимоволі, і прозвучала з моїх вуст похвала таланту юного митця, а з цим, звісно, і персональне запрошення відвідувати гурток. Похвала в тій ситуації була абсолютно щирою — хлопець заслужив її бодай за свою працелюбність. Разом з тим мені дуже хотілося працювати з такою перспективною, як я вважав цілком виправдано, дитиною.

Хлопець зніяковів, але пообіцяв-таки відвідувати гурток. Наступного дня у призначений час прийшли усі діти. Не було поміж них лише Максима. Я послухав їхні твори, записав їх до гуртка і відпустив. Коли діти пішли, раптом до кімнати заглянуло знайоме симпатичне хлопчаче личко — Максим! Я радо запросив його увійти, попросив почитати вірші. Він несміливо, але переконливо, виразним голосом прочитав спочатку «Зимову ніч», потім «Ранок» — перші свої нові твори.

Як заворожений, я насолоджувався красивою поезією, що прорвалась раптово із вуст цього хлопчика. Ці твори уже були якісно нові — самобутні і надзвичайно образні. Яюсь сама собою у мене вихопилася фраза: «Максime, а чи знаєш, що ти — поет Шевченкового «кореня»!» Від несподіванки він тільки й промовив: «Нічого собі!..» Очевидно, — ми обоє були зворушені цією ситуацією. Як потім хлопець розповів, ці вірші він написав увечері, прийшовши зі школи, після запрошення відвідувати гурток.

Вражало прагнення стати поетесою невеличкої красивої дівчинки з віддаленого села Рудня, яку я шестикласницею «знайшов» на поетично-

му вечорі у Броварському НВК і яка потім протягом чотирьох років — часто в морози і дощі — наполегливо їздила до Броварів електричками та автобусами на заняття гуртка. Нині Оля — автор багатообіцяючої поетичної книги «Вибір», журналістка та ведуча популярної радіопрограми «Школяда» та аспірантка університету.

Як упорядник літературно-мистецького альманаху «Огнищани» я далекий від думки, що увесь його текстовий матеріал — найвищого ґатунку. Та не забуваймо, що більшості молодих людей, авторів цієї книги, на час написання літературних творів ледь-ледь виповнилось кільканадцять років, а отже — у кожного з них і сьогодні є шанс створити в літературі щось значне. Я також зумисне не аналізую жодного твору, аби не засмічувати враження читача, залишивши йому вибір самому обирати твори, які найбільше припадуть до душі.

Я насмілюся ввести до цієї книги також і частину власного творчого набуtku — поетичні та прозові твори а також наукову розвідку «Провісники лебединої пісні Кобзаря» про так звану «персонажну» лірику у творчості Т.Г. Шевченка. Деякі з цих творів народжувались на очах у дітей, під час роботи над образним втіленням спільної теми. Хочеться вірити, що твори керівника та вихованців колективу «Горислово» зацікавлять, насамперед, літературно-обдарованих дітей, ставши їм наочним посібником у подальшій творчості. Разом з тим, мені, кажучи щиро, неймовірно приємно бути опублікованим серед своїх молодших — рівним серед рівних! — побратимів по перу. Адже, по суті, я став з ними одним нероздільним цілим, роками діливши з вихованцями успіхи і невдачі, радощі і розчарування.

У далекі, доісторичні, часи найціннішим у суспільстві наших предків було вогнище роду, племені, бо ж від нього залежало життя. Для його підтримання та захисту від ймовірної небезпеки існував інститут волхів, яких називали огнищанами. У нинішньому українському суспільстві таким вогнищем бачиться материнська мова і культура — основа духовності та подальшого розвитку нашої нації. Саме її — найдорожче у сучасній Україні — і покликани з дитинства оберігати і всіляко примножувати сучасні юні огнищани від мистецтва літератури.

Михайло Шмаль,
керівник гуртка юних
шанувальників художнього слова «Горислово»,
лауреат поетичних конкурсів ім. П.Г. Тичини
та «Золотий Тризуб», відмінник освіти України

Дмитро Павличко

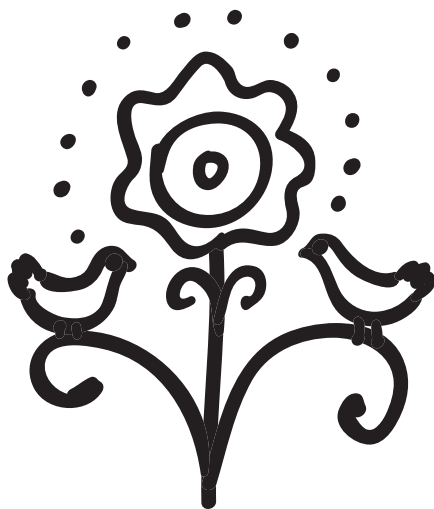
РІДНА МОВА

*Спитай себе, дитино, хто ти є,
І в серці обізветься рідна мова;
І в голосі яснім ім'я твоє
Просяє, наче зірка світанкова.*

*З родинного гнізда, немов пташа,
Ти полетиш, де світу далечизна,
Та в рідній мові буде вся душа
І вся твоя дорога, вся Вітчизна.*

*У просторах, яким немає меж,
Не згубишся, як на вітрах полова.
Моря перелетиш і не впадеш,
Допоки буде в серці рідна мова.*

Розділ І

Твори
1986–1996 р.р.

*Народилася 1974 року у Броварях. Навчалась у Броварській середній школі № 8. У 1986-88 р.р. відвідувала клуб юних любителів поезії «Пролісок». * П'ятикласниця Оленка Климась була однією з перших, хто стояв біля витоків створення дитячого творчого поетичного колективу. Її невеличка талановита поезія «Сонечко» — своєрідний заспів до всієї книги «Огнищани». ***

~ СОНЕЧКО ~

Сонечко красне,
Вранці ти сходиш
На небо ясне,
Світиш нам, сонце,
Вогненным оком,
Жовтим та спілим
Яблуком одиноким.

* З 2006 року — з прийняттям нової програми — колектив прибрав назву гурток юних шанувальників художнього слова «Горислово».

** Упорядник книги «Огнищани» не ставить собі за мету висвітлення повної біографії усіх авторів книги. Зважаючи на те, що учасниками альманаху є декілька поколінь творчого колективу і нинішня доля багатьох вихованців достеменно невідома, інформація про них подається станом на час їхнього відвідування творчого колективу.

Оксана Щербань народилася у 1978 році у м. Броварі. Навчалась у Броварській середній школі № 1. Природа щедро обдарувала Оксану Щербань поетичним талантом. Уже у дев'ятилітньому віці вона вправно складала вірші як українською, так і російською мовами. Її твори практично не потребували редакторської правки.

З різних причин Оксанка займалась у клубі «Пролісок» лише під час навчання у п'ятому класі. Тоді ж були написані і вірші, які подаються у цій книзі. Та нині до сценаріїв,

присвячених відзначенню днів міста Броварі, часто влітаються уривки і з її творів. А стаття про Броварський край в обласному збірнику «Київщина туристична» розпочинається поетичним уривком із вірша Оксани Щербань «Як починались Броварі».

~ ЯК ПОЧИНАЛИСЬ БРОВАРІ ~

Малесеньке містечко Броварі
Було відоме з давньої пори,
Та ще й раніш... по луках та лісах
Кіньми та звіром витоптаний шлях
Тягнувся від чернігівських земель
До придніпровських київських осель.
У цих місцях, де ми живем тепер,
Річок було багато і озер,
На берегах яких відпочивали,
Вночі з гілок багаття розкладали,
Щоб близько не підходили вовки...
Плели із лика нові личаки,
Ловили рибу і в негожу днину
Хтось перший збудував собі хатину,
І відтоді, через багато літ,
Розрісся навкруги чималий рід:
Гуртом тут люди сіяли пшеницю,
Ловили звіра, били дику птицю,
Робили зброю — списи, луки, стріли,
Дітей своїх військовій справі вчили, —
Щоб не боятись ворога в бою,
Щоб вміти землю захистить свою.